

Передчуття

ПЕНЕЛОПЕ ФЕРНАНДЕС здригається всім тілом. Серце раптом починає битися сильніше і вона похапцем озираться. Можливо, саме зараз її охоплює передчуття — передчуття того, що має статися пізніше цього дня.

Попри тепло в студії Пенелопе досі відчуває прохолоду на обличчі. Прохолода залишилася після гримерної. Там її шкіру мастили холодним аплікатором із тональним кремом, а з волосся витягнули гребінець із голубом миру, щоб завити коси в тугі кучері.

Пенелопе — голова шведської Спільки з питань миру та арбітражу. Її тихо проводять у студію новин, і вона сідає під світло прожекторів напроти Понтуса Сальмана, генерального директора акціонерного товариства «Силенсія Дефенс», що виготовляє зброю та боєприпаси.

Ведуча, Стефані фон Сюдюв, змінює тему, дивиться в камеру та починає розповідати про численні звільнення після того, як британський оборонний концерн «Сістемз Лімітед» викупив акціонерне товариство «Бофорс». Вона звертається до Пенелопе:

— Пенелопе Фернандес, ви брали участь у кількох дебатах, де неодноразово критично висловлювалися щодо шведського експорту зброї. Нещодавно ви навіть порівняли його зі скандалом «Анголагейт» у Франції. Тоді до відповідальності було притягнуто кілька високопосадовців та підприємців. Їх було засуджено за хабарництво та контрабанду зброї до довгого ув'язнення... Але ж у Швеції нічого такого не було?

— Це можна пояснити у два способи, — відповідає Пенелопе Фернандес, — Або наші політики діють іншим чином, або іншим чином працює наша система правосуддя.

— Вам дуже добре відомо, — говорить Понтус Сальман, — що ми маємо довгу традицію...

— Згідно зі шведським законодавством, — перебиває його Пенелопе, — згідно зі шведським законодавством, будь-яке виробництво та експорт зброї заборонені.

— Ви, звісно, помиляєтеся, — каже Сальман.

— Параграф третій та шостий у Законі про зброю та боєприпаси, — уточнює Пенелопе.

— Але ж «Силенсія Дефенс» уже дістала попередній дозвіл, — усміхається він.

— Звісно, інакше йшлося б про суворе порушення закону про зброю та...

— Але в нас усе ж є дозвіл, — перериває він.

— Не забувайте, для чого використовуються ці боєприпаси...

— Почекайте, Пенелопе, — зупиняє її ведуча Стефані фон Сюдюв та киває у бік Понтуса Сальмана, який підняв руку на знак того, що він ще не закінчив.

— Усі угоди пильно та завчасно перевіряються, — пояснює він, — Або урядом, або Інспекцією з контролю за стратегічними товарами, якщо вам така відома.

— У Франції теж є схожі організації, — вставляє Пенелопе, — Але, незважаючи на це, зброя та боєприпаси вартістю у вісім мільярдів крон якимось дивом опинилися в Анголі попри ембарго ООН, попри абсолютну заборону...

— Але зараз ми говоримо про Швецію.

— Я розумію, що люди бояться втратити роботу, але я однаково хочу почути ваші пояснення того, чому ви експортуєте таку неймовірну кількість боєприпасів у Кенію? Це країна, яка...

— Ви просто більше не маєте до чого причепитися, — перебиває він, — У вас немає нічого, жодної деталі. Чи не так?

— Я не можу, на жаль...

— Чи є у вас якісь конкретні зауваження? — вклинюється Стефані фон Сюдов.

— Ні, — відповідає Пенелопе Фернандес та опускає очі, — Але я...

— У такому разі, непогано було б вибачитися, — каже Понтус Сальман.

Пенелопе дивиться йому в очі, відчуває, як лютя та роздратування закипають у неї в жилах, але змушує себе змовчати. Понтус Сальман зверхньо усміхається та починає розповідати про фабрику в Трольгеттені. Після того, як «Силенсія Дефенс» дістала дозвіл на виробництво, там було створено двісті нових робочих місць. Він роз'яснює можливі наслідки отримання попереднього дозволу на виробництво та розповідає про те, як далеко вже просунулася робота. Він не квапиться та розтягує свою оповідь, аби його опоненту забракло часу на відповідь.

Пенелопе слухає та намагається витіснити з серця небезпечну пиху. Її думки натомість линуть до тої миті, коли вони з Бйорном невдовзі піднімуться на борт його яхти. Вони постелять велике ліжко зі стріловидним приголів'ям у носі яхти, заповнять холодильник та маленьку морозилку. Вона уявляє блиск келишків, коли вони їстимуть оселедця, маринованого, з гірчицею, а також молоду картоплю, круті яйця та хлібці. Вони накриють стіл на палубі, пришвартуються біля якогось маленького острова на архіпелазі та кілька годин сидітимуть і вечерятимуть у променях присмеркового сонця.

Пенелопе Фернандес залишає приміщення телестудії та прямує до вулиці Вальгаллавеген. Майже дві години вона чекала на те, щоб узяти участь у іншій ранковій телетрансляції, коли продюсер повідомив, що вони змушені викреслити її з програми, щоби звільнити місце для п'яти експрес-порад про те, як здобути плаский животик до літа.

Вдалині, у парку «Єрдет» стоїть кольорове шатро цирку «Сіркус Максимум». Працівник цирку поливає двох слонів зі шлангу. Одна тварина піднімає хобот та спрямовує потужний струмінь води собі до рота.

Пенелопі лише двадцять чотири роки, у неї кучеряве темне волосся по плечі. На шиї блищить короткий срібний ланцюжок із маленьким хрестиком, який вона отримала на конфірмацію. Смаглява, золотавого відтінку шкіра. Немов мед або оливкова олія, як колись написав один хлопчик, коли їм треба було описати одне одного в письмовому завданні в середній школі. Великі серйозні очі. Вона неодноразово чула, що неймовірно схожа на кінозірку Софі Лорен.

Пенелопе витягає телефон, щоби повідомити Бйорну, що вона вже в дорозі та скоро сяде в метро на станції «Карлаплан».

— Пенні? Щось сталося? — питає він напруженим голосом.

— Ні, чого це?

— Усе вже готово, я залишив тобі повідомлення на автовідповідачі, бракує лише тебе.

— Але ж ми нікуди не поспішаємо?

Пенелопе їде вниз довгим крутим ескалатором, що веде до платформи метро. Її серце починає битися швидше від якоїсь притлумленої тривоги. Вона заплющує очі. Ескалатор спускається все нижче й нижче, стає дедалі вужчим, повітря холоднішає.